

Lange, raske tog

Laffen og Henrik går til skolen.

Laffen er ganske liten.

Henrik er ganske høy.

Laffen prater en del.

Henrik er som regel stille.

Når Laffen prater, ser han ofte opp på Henrik.

Da ser han ikke hvor han går.

Sånn som nå.

Laffen ser ikke steinen foran seg.

Henrik ser den.

Men Henrik kommer ikke på at han bør si ifra.

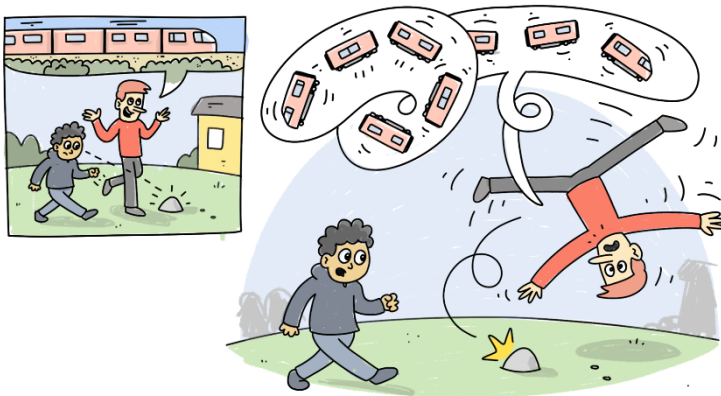
Han er for opptatt med å høre på Laffen.

Laffen snakker om tog.

Laffen og Henrik er veldig glad i tog.

- Tog er innmari raske, sier Laffen.
- Ja, sier Henrik.
- Og lange, sier Laffen.
- Ja, sier Henrik.
- Og India, sier Laffen. – Der er det tog som er så raske og lange at...

Så sier han ikke mer. Han går rett inn i steinen som han ikke så. Og så faller Laffen i bakken.

– Oj sann, sier Henrik. – Går det bra?

Laffen svarer ikke med ord. Han svarer med en rar lyd.

– Høffl, sier Laffen.

Da kommer en lærer løpende.

– Hva skjedde, sier hun.

– Vi snakket om tog, sier Henrik. – I India. Og nå går det ikke bra med Laffen. Det går høffl.

– Vi må ringe sykebil, sier læreren.

– Vi kunne ikke ringe et syketog? sier Henrik.

– Det er ikke noe som heter syketog, sier læreren.

– Jo, sier Laffen. – I India faktisk!

Han setter seg opp og hoster.

– Faren min har fortalt meg om det.

Faren til Laffen jobber som lokfører. Lokføreren er den som styrer lokomotivet. Faren til

Laffen har lært Henrik og Laffen alt de kan om tog.

– Jeg skjønner sier læreren. – Og nå går det kanskje ikke høffl med deg likevel?

– Nei, sier Laffen. – Det går tut.

Han ser på Henrik.

– Tut, tut, sier Henrik.

– Det går tut? sier læreren forvirret.

– Tut, tut, tut, sier Laffen.

– Tuuut! sier Henrik.

Henrik og Laffen ler. Læreren rister på hodet.

– Jeg skjønner meg ikke på barn, sier hun.

– Nei, sier Laffen. – Og ikke på tog heller.

– Tut-tut-tuuuuuuuuuuuuuuuuut! sier Laffen.

Så blir Henrik og Laffen til et tog som kjører dem helt inn i skolegården.